

УКРАЇНЦІ — КОРИННИЙ НАРОД КРИМУ

Український народ на своїх споконвічних землях зазнав агресії та експансії нерозсудливих, несамовитих, заперечених часом сусідів, різних орд і зайдів, а тому поставлений був в умови боротьби за виживання, постійного самозахисту і оборони, відстоювання свободи, своїх життєвих, національних і державницьких інтересів. Це особливо проявилось для Криму, Закарпаття та інших етнічних українських регіонів. І в цій довготривалій впродовж тисячоліть священній, тяжкій і виснажливій боротьбі народ, консолідуючись довкола своєї ідеї, національних життєвих інтересів, вистояв, відстояв свою Батьківщину, зреалізував національну ідею, утвердив свою державу — Україну. І для нього ціна свободи — вічна пильність, готовність до самозахисту і оборони.

Дотепер з минулого в історії українського народу залишились численні несправедливі завали, що потребують свого належного розгляду, вивчення і висвітлення. Невисвітлені і не покарані зло, несправедливість мають схильність рецидиву, здатність повторюватись. Для українського народу символом життєзбереження стало: «Пізнайте істину — і істина визволить вас».

Пропонована книга саме і присвячена стислому викладу доленосних істин і подій у житті українського народу і особливо у Криму як споконвічній і невід'ємній складовій національно-державних теренів, що

УКРАЇНЦІ — КОРИННИЙ НАРОД КРИМУ

Український народ на своїх споконвічних землях зазнав агресії та експансії нерозсудливих, несамовитих, заперечених часом сусідів, різних орд і зайдів, а тому поставлений був в умови боротьби за виживання, постійного самозахисту і оборони, відстоювання свободи, своїх життєвих, національних і державницьких інтересів. Це особливо проявилось для Криму, Закарпаття та інших етнічних українських регіонів. І в цій довготривалій впродовж тисячоліть священній, тяжкій і виснажливій боротьбі народ, консолідуючись довкола своєї ідеї, національних життєвих інтересів, вистояв, відстояв свою Батьківщину, зреалізував національну ідею, утвердив свою державу — Україну. І для нього ціна свободи — вічна пильність, готовність до самозахисту і оборони.

Дотепер з минулого в історії українського народу залишились численні несправедливі завали, що потребують свого належного розгляду, вивчення і висвітлення. Невисвітлені і не покарані зло, несправедливість мають схильність рецидиву, здатність повторюватись. Для українського народу символом життєзбереження стало: «Пізнайте істину — і істина визволить вас».

Пропонована книга саме і присвячена стислому викладу доленосних істин і подій у житті українського народу і особливо у Криму як споконвічній і невід'ємній складовій національно-державних теренів, що

Батьківщиною стали для всього українського народу — його української нації, етнічних меншин чи груп. Крим є яскравою сторінкою у великій життєвій книзі України, українського народу. Тут, як і по всій Україні, корінний народ пройшов свій шлях історичного формування і становлення від жителів палеоліту, а згодом вже історично з часів Гомера відомих лестригонів і пізніших таврів до антив, русичів та українців. Таке поіменне становлення характерне і для інших регіонів України, зокрема для Західного Побужжя, Переддністер'я і Волині: жителі палеоліту — трипільці — неври — дуліби — бужани — волиняни — анти — русичі — українці, чи для Подніпров'я: жителі палеоліту — трипільці — неври — поляни і уличі — анти — русичі — українці, для Подністер'я у тім числі Пруту і Південного Бугу (Переддунав'я): жителі палеоліту — трипільці — тиверці (дністряни) і уличі — анти — русичі — українці, або для Карпат, Закарпаття і Прикарпаття: жителі палеоліту (від 1 млн. років тому) — трипільці — хорвати (горяни) — анти — русичі (русини) — українці та ін.

Український народ на усіх своїх споконвічних теренах, в тому числі у Криму чи в Карпатах, Закарпатті і Прикарпатті, єдиний за матеріальним виробництвом, духовністю, мовою, культурою, звичаями, віруваннями, обрядом поховань, етнізмом, державницькою, християнською, національною самосвідомістю і т.д.

І слушно зазначається, що Крим, він же Перекоп, для України — віковична складова і невід'ємна частина її землі, території, народу і віками єдиної долі та історії всього народу, його менталітету, вірувань, релігії,

Батьківщиною стали для всього українського народу — його української нації, етнічних меншин чи груп. Крим є яскравою сторінкою у великій життєвій книзі України, українського народу. Тут, як і по всій Україні, корінний народ пройшов свій шлях історичного формування і становлення від жителів палеоліту, а згодом вже історично з часів Гомера відомих лестригонів і пізніших таврів до антив, русичів та українців. Таке поіменне становлення характерне і для інших регіонів України, зокрема для Західного Побужжя, Переддністер'я і Волині: жителі палеоліту — трипільці — неври — дуліби — бужани — волиняни — анти — русичі — українці, чи для Подніпров'я: жителі палеоліту — трипільці — неври — поляни і уличі — анти — русичі — українці, для Подністер'я у тім числі Пруту і Південного Бугу (Переддунав'я): жителі палеоліту — трипільці — тиверці (дністряни) і уличі — анти — русичі — українці, або для Карпат, Закарпаття і Прикарпаття: жителі палеоліту (від 1 млн. років тому) — трипільці — хорвати (горяни) — анти — русичі (русини) — українці та ін.

Український народ на усіх своїх споконвічних теренах, в тому числі у Криму чи в Карпатах, Закарпатті і Прикарпатті, єдиний за матеріальним виробництвом, духовністю, мовою, культурою, звичаями, віруваннями, обрядом поховань, етнізмом, державницькою, християнською, національною самосвідомістю і т.д.

І слушно зазначається, що Крим, він же Перекоп, для України — віковична складова і невід'ємна частина її землі, території, народу і віками єдиної долі та історії всього народу, його менталітету, вірувань, релігії,

християнства, тризуба як релігійного, національного і державного символу, алфавіту, мореплавства, патріотично-самовідадної і неухильної боротьби народу впродовж тисячоліть за свою рідну землю, Батьківщину, Свободу і Незалежність. 1 корінна українська земля Криму, як і її корінний український народ, повинні бути позбавлені тут кричущої ганьби так званої експансійної автономізації, що не має жодних обґрунтувань і є порушенням суверенітету України.

Книга про українців, як корінний народ Криму, буде неодмінно корисною і повчальною як для державних діячів, політиків, так і для широкого кола громадян України.

Досьогодні статус, правове становище українців у Криму залишається не з'ясованим і не визначеним.

Часто, навіть і наші автори різних видань, українців у Криму наділяють становищем національної меншини чи групи, а значить, за існуючими поняттями, некорінної групи народу. Корінними у Криму вважають часто кримських татар, предки яких агресивною вже сформованою на своїх предковічних просторах Азії татаро-монголо-половецькою ордою потрапили сюди у 13 ст., не згадуючи, а то й ігноруючи при цьому статус українського народу. Ведеться настирлива розмова й про інші, але також так би мовити «корінні», навіть визначено етнічні меншини караїмів (юдейського віровизнання хозаро-печеніго-половців кількістю в усій Україні до 1,5 тис. осіб), що у Криму поселились, кримчаків (тюрко- і російськомовні євреї і рештки золотоординців у Тавриді кількістю 1 тис. чоловік) і ін. Про так звані корінні національні меншини чи корінні

християнства, тризуба як релігійного, національного і державного символу, алфавіту, мореплавства, патріотично-самовідадної і неухильної боротьби народу впродовж тисячоліть за свою рідну землю, Батьківщину, Свободу і Незалежність. 1 корінна українська земля Криму, як і її корінний український народ, повинні бути позбавлені тут кричущої ганьби так званої експансійної автономізації, що не має жодних обґрунтувань і є порушенням суверенітету України.

Книга про українців, як корінний народ Криму, буде неодмінно корисною і повчальною як для державних діячів, політиків, так і для широкого кола громадян України.

Досьогодні статус, правове становище українців у Криму залишається не з'ясованим і не визначеним.

Часто, навіть і наші автори різних видань, українців у Криму наділяють становищем національної меншини чи групи, а значить, за існуючими поняттями, некорінної групи народу. Корінними у Криму вважають часто кримських татар, предки яких агресивною вже сформованою на своїх предковічних просторах Азії татаро-монголо-половецькою ордою потрапили сюди у 13 ст., не згадуючи, а то й ігноруючи при цьому статус українського народу. Ведеться настирлива розмова й про інші, але також так би мовити «корінні», навіть визначено етнічні меншини караїмів (юдейського віровизнання хозаро-печеніго-половців кількістю в усій Україні до 1,5 тис. осіб), що у Криму поселились, кримчаків (тюрко- і російськомовні євреї і рештки золотоординців у Тавриді кількістю 1 тис. чоловік) і ін. Про так звані корінні національні меншини чи корінні

національності у Криму — кримські татари, караїми, кримчаки, — не згадуючи про статус українців, безпідставно твердить немало Державне радіо (зокрема 11.12.1995 року), політологи (Сазонов Н., Решетняк Б., Авксентьев А. й др. Основи політології. Х. «Основа», 1993). Отже, питання народів у Криму надивовиж заплутане і не видно горизонту його будь-якого вирішення, бо і в дисертаційній роботі (Потехін Л. В. Автореф. дисерт. на здобуття наук. ступ. канд. іст. наук. Київ. 1994) вказується: «Жоден із 89 етносів, що проживають нині на півострові, не є аборигенами. Всі вони, починаючи з кіммерійців, пришельці з інших територій, поступово сформовані в конгломерат історичної данниці народонаселення». І в часописі «Шлях перемоги» (26. 03. 1994.) зазначається, що у Криму «кануло в Лету щонайменше 8 завойовників», серед яких — кіммерійці, таври, скіфи, сармати та їх плем'я алани, готи, гунни, хозари греки, монголо-татари й ін., а прониклими пізніше у Крим вважаються слов'яни (з 3 ст. н.е.), Русь (з 9 ст. н.е.), очевидно, і українці у тому числі і т.п. За останній час (Газ. «Вільна Україна». №7. 1998.) доктор історич. наук, професор В.Масловський доходить до абсурду, видаючи бездумне уявлення про те, що ніби-то південь України, зокрема Північне Приазов'я та Північне Причорномор'я, освоювались чи навіть колонізувались «українцями» спільно з «росіянами», починаючи з першої половини 18 ст., а Крим, у тому числі і його Севастополь, і того пізніше.

Таке несерйозне, а то й провокаційне ставлення до Криму і долі його українського народу було і у наших

національності у Криму — кримські татари, караїми, кримчаки, — не згадуючи про статус українців, безпідставно твердить немало Державне радіо (зокрема 11.12.1995 року), політологи (Сазонов Н., Решетняк Б., Авксентьев А. й др. Основи політології. Х. «Основа», 1993). Отже, питання народів у Криму надивовиж заплутане і не видно горизонту його будь-якого вирішення, бо і в дисертаційній роботі (Потехін Л. В. Автореф. дисерт. на здобуття наук. ступ. канд. іст. наук. Київ. 1994) вказується: «Жоден із 89 етносів, що проживають нині на півострові, не є аборигенами. Всі вони, починаючи з кіммерійців, пришельці з інших територій, поступово сформовані в конгломерат історичної данниці народонаселення». І в часописі «Шлях перемоги» (26. 03. 1994.) зазначається, що у Криму «кануло в Лету щонайменше 8 завойовників», серед яких — кіммерійці, таври, скіфи, сармати та їх плем'я алани, готи, гунни, хозари греки, монголо-татари й ін., а прониклими пізніше у Крим вважаються слов'яни (з 3 ст. н.е.), Русь (з 9 ст. н.е.), очевидно, і українці у тому числі і т.п. За останній час (Газ. «Вільна Україна». №7. 1998.) доктор історич. наук, професор В.Масловський доходить до абсурду, видаючи бездумне уявлення про те, що ніби-то південь України, зокрема Північне Приазов'я та Північне Причорномор'я, освоювались чи навіть колонізувались «українцями» спільно з «росіянами», починаючи з першої половини 18 ст., а Крим, у тому числі і його Севастополь, і того пізніше.

Таке несерйозне, а то й провокаційне ставлення до Криму і долі його українського народу було і у наших

попередників, що виявилось, зокрема, ще в офіційному зреченні всяких претензій до Криму нашою делегацією (автономістів) під час переговорів у Брест-Литовську (03.03.1918 року). І тоді німецька делегація була навіть здивована з такого рішення і перепитувала: чи вона це добре зрозуміла.

У цьому зв'язку слід особливо наголосити, що й тепер свого часу Генеральний комісар ОБСЕ у справах національних меншин Макс Ван дер Стул висловив здивування, що в Україні більше турбуються про меншини, ніж про корінну національність. І вже відверто, з гнітючим розпачем сказала про це у своєму інтерв'ю заступник Голови товариства «Просвіта» з міста Сімферополя Маргарита Свідзинська («ЗВУ». 01.09.1992): «Ніхто не хоче займатися українцями Криму. РДК має картотеку на всіх активних членів українських організацій, в яких зафіксовано, де хто працює, де вчаться діти».

А все ж таки за останній час усувається така несправедливість і робиться постійний наголос на тому, що українці є корінним народом Криму (Олійників О. Газ. «ЗВУ». 13. 08. 1991; Міндюк О. Часопис «Час» №№30, 32, 35. 1996; Газ. «Нескорена нація». №№1-2. 3-4, 5-6. 1997; «Українці — корінний народ Криму». Київ. 2000; Ковалюк З. Газ. «Нескорена нація». №1-2. 1998; Гринь М. Газ. «Нескорена нація». №1-2. 1998).

І природньо, хто ж вони аборигени у Криму, корінна національність, нація чи народ і національні чи етнічні меншини, групи ?

У Криму, як і по всій Україні, споконвіку був і сьогодні є автохтонний найдавніший і корінний народ —

попередників, що виявилось, зокрема, ще в офіційному зреченні всяких претензій до Криму нашою делегацією (автономістів) під час переговорів у Брест-Литовську (03.03.1918 року). І тоді німецька делегація була навіть здивована з такого рішення і перепитувала: чи вона це добре зрозуміла.

У цьому зв'язку слід особливо наголосити, що й тепер свого часу Генеральний комісар ОБСЕ у справах національних меншин Макс Ван дер Стул висловив здивування, що в Україні більше турбуються про меншини, ніж про корінну національність. І вже відверто, з гнітючим розпачем сказала про це у своєму інтерв'ю заступник Голови товариства «Просвіта» з міста Сімферополя Маргарита Свідзинська («ЗВУ». 01.09.1992): «Ніхто не хоче займатися українцями Криму. РДК має картотеку на всіх активних членів українських організацій, в яких зафіксовано, де хто працює, де вчаться діти».

А все ж таки за останній час усувається така несправедливість і робиться постійний наголос на тому, що українці є корінним народом Криму (Олійників О. Газ. «ЗВУ». 13. 08. 1991; Міндюк О. Часопис «Час» №№30, 32, 35. 1996; Газ. «Нескорена нація». №№1-2. 3-4, 5-6. 1997; «Українці — корінний народ Криму». Київ. 2000; Ковалюк З. Газ. «Нескорена нація». №1-2. 1998; Гринь М. Газ. «Нескорена нація». №1-2. 1998).

І природньо, хто ж вони аборигени у Криму, корінна національність, нація чи народ і національні чи етнічні меншини, групи ?

У Криму, як і по всій Україні, споконвіку був і сьогодні є автохтонний найдавніший і корінний народ —

аборигени. Про цей народ у Криму і його землю вперше близько 8 ст. до н.е. згадує творець грецького героїчного епосу Гомер в «Одіссеї», де в теперішньому Севастополі — його відоме древнє поселення, племінний центр, місто Телепіла. Зміст обох цих назв Телепіла і Севастополь (з 1784 року) один і той же — величне місто, — виражений відповідно ранньою і пізньою грецькою мовою. Назва Херсонес, тут існуюча з 5 ст. до н.е., в перекладі з грецької мови означає «півострів».

Цей корінний народ тут, у Криму, згодом звали таврами, а його землю Таврікою — давні греки, що подорожували півднем тодішнього українського материка. І в першу чергу Арістей (7 ст. до н. е.), Гекатей (6 ст. до н. е.), а потім Геродот (5 ст. до н.е.) дали цю назву від Перекопу, бо рів (рів з валом) із грецької мови — Тавріка (Тафрос). І ця назва була тут понад 2 тисячоліття до 14-15 ст. н.е., а вже пізніше (в часи агресивної татаро-турецької навали і нищення) увійшла замість Тавріки.

Зображення Перекопа, наведене в книзі Witsert'a «Nord and Oost Tartaria. Amsterdam 1692»

Назва Крим, бо з тюркської мови Перекоп, рів — крим або крим. Отже, Тавріка, Таврида, Таври — земля, країна, народ на південь за Перекопом (ровом), де й було засновано місто Перекоп (див. рис.). З цього приводу періпл Псевдо — Скілак у другій половині 4 ст. до н.е. пише: «За скіфською землею народ таври заселяють мис материка, а мис цей виступає у море». Тобто таври заселяють півострів українського материка, що виступає у море, і Перекопом (ровом з

аборигени. Про цей народ у Криму і його землю вперше близько 8 ст. до н.е. згадує творець грецького героїчного епосу Гомер в «Одіссеї», де в теперішньому Севастополі — його відоме древнє поселення, племінний центр, місто Телепіла. Зміст обох цих назв Телепіла і Севастополь (з 1784 року) один і той же — величне місто, — виражений відповідно ранньою і пізньою грецькою мовою. Назва Херсонес, тут існуюча з 5 ст. до н.е., в перекладі з грецької мови означає «півострів».

Цей корінний народ тут, у Криму, згодом звали таврами, а його землю Таврікою — давні греки, що подорожували півднем тодішнього українського материка. І в першу чергу Арістей (7 ст. до н. е.), Гекатей (6 ст. до н. е.), а потім Геродот (5 ст. до н.е.) дали цю назву від Перекопу, бо рів (рів з валом) із грецької мови — Тавріка (Тафрос). І ця назва була тут понад 2 тисячоліття до 14-15 ст. н.е., а вже пізніше (в часи агресивної татаро-турецької навали і нищення) увійшла замість Тавріки.

Зображення Перекопа, наведене в книзі Witsert'a «Nord and Oost Tartaria. Amsterdam 1692»

Назва Крим, бо з тюркської мови Перекоп, рів — крим або крим. Отже, Тавріка, Таврида, Таври — земля, країна, народ на південь за Перекопом (ровом), де й було засновано місто Перекоп (див. рис.). З цього приводу періпл Псевдо — Скілак у другій половині 4 ст. до н.е. пише: «За скіфською землею народ таври заселяють мис материка, а мис цей виступає у море». Тобто таври заселяють півострів українського материка, що виступає у море, і Перекопом (ровом з